

6. Karen Blixen: Ringen

Teksten er uddrag af en fortælling fra Skæbne-Anekdoter (1958).

En Sommermorgen for halvandet Hundrede Aar siden gik en ung Godsejer og hans Kone ud at spadsere paa deres Jord.

De havde været Mand og Kone en Uge. Det havde ikke været let for dem at faa hinanden, for hendes Familie var højere i Rang, og rigere, end hans. Men de to Unge – som nu var treogtyve og nitten Aar gamle – havde elsket hinanden fra Barndommen og havde været standhaftige i deres Kærlighed, – tilsidst havde hendes adels- og pengestolte Forældre maattet give efter.

De Nygifte var over al Beskrivelse lykkelige. Nu var det slut med de korte, stjaalne¹ Møder og de smaa taarevædede ind- og udsmuglede Billetter². Nu var de eet for Gud og Mennesker, aabenlyst for hele Verden kunde de spadsere Arm i Arm, og køre ud i samme Vogn, og de skulde spadsere og køre saaledes til deres Dages Ende. Deres fjerne, uopnaaelige Paradis var nedsteget til Jorden og havde – sælsomt og henrykkende – vist sig at være fyldt med alle Hverdagens smaa Forete-
15 med svingende Hølæs og Tordenbyger og Regnbuer.

Konrad, den unge Ægteemand, havde højtideligt lovet sig selv, at fra nu af ingen Sten skulde findes, og ingen Skygge falde, paa hans Elskedes Vej. Lovise, den unge Kone – som hendes Venner kaldte Lise – følte med sig selv at hun for første Gang i sit Liv var fri som Fuglen i Luften, fordi hun fra nu af aldrig kunde tænkes
20 at have nogen Hemmelighed for sin Mand.

[Mens parret er ude at spadsere, får Konrad besked om, at en fåretyv har været på spil.]

Den Tyv, som de nævnede, var mange Gange i de sidste Maaneder som en Ulv brudt ind i Egnens Faarefolde, havde dræbt og røvet som en Ulv og havde sneget
25 sig bort som en Ulv uden at efterlade sig noget Spor. Nu for tre Nætter siden havde en Nabogaards Hyrde og hans Søn grebet ham paa fersk Gerning, da havde Røve-
ren dræbt Manden, havde slaaet Drengen bevidstløs og var selv sluppet bort. Der var blevet sendt Folk ud til alle Sider for at tage ham, men ingen havde set ham.
(...)

”Gaa du hellere hjemefter, min Pige,” sagde Konrad. ”Dette her kommer til at
30 vare lidt endnu. Gaa bare ganske langsomt ad Stien, saa indhenter jeg Dig.” (...)

Hun gik ad den bugtede Sti langs Krattet, og efter en Stunds Forløb var hun skjult for Mændene ved Faarehuset. Hvad kunde vel nu, tænkte hun, være dejligere end at gaa ad den grønne Sti, langsomt, langsomt, og lade ham indhente hende der? Jo, tænkte hun straks efter, det vilde være dejligere endnu at vige af fra Stien
35 ind i Skoven og blive borte der – være forsvundet fra jordens Overflade, naar han om et Øjeblik, endelig engang træt af at tale om Faar, med Hjertet fuldt af Længsel efter hende, kom ilende ad Stien. (...)

Lidt længere ind i Skoven blev Jordbunden blød og fugtig, hendes lette Fodtrin

¹ *stjaalne*: hemmelige

² *billetter*: små breve

³ *gækkeri*: drilleri

blev her ganske lydløse. Med den ene Haand pressede hun sit lille Lommetørklæde til sine Læber, ligesom for at betone sin Vandrings Hemmelighedsfuldhed.

Hun fandt frem til det Sted, hun søgte, og bøjede sig for at skille det tætte Løv ad og aabne Døren til sit grønne Skovkammer⁴. Ved denne Bevægelse kom hun til at træde i Sømmen paa sin Kjole, og bukkede sig for at faa den løs. Da hun igen saa op, saa hun lige ind i Ansigtet paa en Mand, som allerede var inde i Skjulestedet.

45 Han stod ret op og ned, to Skridt fra hende. Han maatte have holdt Øje med hende idet hun, gennem Krattet, var kommet lige imod ham.

Hun omfattede ham, fra Isse til Fod, i et eneste Blik. Han var frygtelig at se paa. Hans Ansigt var sønderslaaet og flænget, hans Hænder var mørke af Jord og Blod. Han var klædt i Pjalter, barfodet, og med Klude vundet⁵ opad de bare Ben. 50 Hans venstre Arm hang slapt ned langs hans Side, den højre lige foran ham, og dens Haand var knyttet omkring Skaftet paa en lang, bar Kniv. Han var paa hendes egen Alder. Drengen og den unge Kvinde stirrede paa hinanden.

Dette Møde i Skoven forløb, fra først til sidst, fuldkommen stumt, uden et Ord. Hvad der foregik under det kunde kun gengives pantomimisk⁶. For de to Optrædende i Pantomimen var det tidløst, efter Klokkeslet tog det 4 Minutter.

Hun havde aldrig i sit Liv været i Fare. Hun forsøgte ikke at samle eller veje sin Stilling i Øjeblikket, eller at forestille sig hvor lang Tid det vilde tage hende at tilkalde sin Mand eller Matthias⁷, som hun i det samme hørte kalde paa Hundene. Hun tog Manden foran sig i Øjesyn, saadan som hun vilde have taget en pludselig 60 opdukkende Skovdæmon⁸ i Øjesyn: ikke den Fare og Gru⁹ som han kan tænkes at bringe, men selve Synet af ham, forvandler Verden for det Menneske, der møder ham.

Endskønt ingen af de to tog Øjnene fra den andens Ansigt, opfattede hun, som med en anden Sans, at den grønne Alkove¹⁰ siden sidst var blevet omdannet til et vildt Dyrs Hule. Skovbunden var trampet til, her laa Sække til et Natteleje og afgnavede Ben fra et Maaltid, og her maatte være blevet gjort Ild op om Natten, for Jordbunden var strøet med Aske og udbrændt Trækul.

Efter en Stunds Forløb gik det op for hende at den hun stirrede paa søgte at opfatte hende ligesom hun ham. Han var i disse Øjeblikke ikke længer udelukkende det jagede vilde Dyr, een imod alle, endelig indhentet og paa Spring, – han 70 iagttog. Idet hun forstod dette, saa hun sig selv med hans Øjne, den hvidklædte Skikkelse, der langsomt og lydløst nærmede sig, og som kunde være Døden.

Til sidst rørte han sig. Uden at løfte Armen drejede han langsomt sit højre Haandled, og Kniven i sin højre Haand, opefter indtil Knivsbladets Spids pegede 75 lige imod hendes Strube. Bevægelsen var forrykt, ufattelig. Han smilede ikke, idet han foretog den, men hans Næsebor og Mundvige dirrede. Lidt efter førte han ligesaa langsomt Haanden tilbage, og pressede Kniven ned i Skeden ved sit Bælte.

⁴ *døren til sit grønne skovkammer* (her): brugt om den lille åbne plads i skoven, senere i teksten kaldt "alkove"

⁵ *vundet*: bundet

⁶ *pantomimisk*: som teater uden ord

⁷ *Matthias*: navnet på fårehyrden

⁸ *dæmon*: trolld

⁹ *gru*: rædsel

¹⁰ *alkove*: seng

Hun havde ikke noget Smykke eller nogen Kostbarhed paa sig udover den Vielsesring som hendes Mand havde sat paa hendes Finger, foran Altret, for en Uge siden. Hun trak den af Fingeren og tabte derved sit Lommetørklæde paa Jorden. Hun rakte Haanden med Ringen imod ham.

Hun bad ikke for, eller tingede¹¹ om sit Liv. Hun var af Naturen frygtløs, og den Rædsel som hun følte for ham var ikke forbundet med nogen Tanke om hvad han kunde gøre hende. Hun befalede, hun besvor¹² ham, ved Ringen i sin Haand, om at forsvinde som han var kommet tilsyne, – om at slette en Gru ud af hendes Liv, saa at den aldrig, aldrig havde fandtes deri. I denne stumme Gestus havde hendes hvidklædte unge Skikkelse samme høje, alvorsfulde Myndighed som Præstens, der med et helligt Symbol bortmaner en ond Aand og nedstøder den fra Menneskenes Verden, til Mørket.

Han rakte langsomt sin Haand imod hendes, hans Fingerspidser rørte hendes Fingerspidser, og hendes Fingre skælvede ikke under Berøringen. Men han tog ikke Ringen. Idet han slap den, faldt den til Jorden, som hendes Lommetørklæde havde gjort.

Et Sekund fulgte begges Blikke den. Den rullede et Par Tommer henimod ham, og blev liggende lige foran hans bare Fod. I en næsten umærkelig Bevægelse sparkede han den fra sig. Saa løftede han Øjnene og saa hende igen i Ansigtet. Saaledes blev de staaende, hun vidste ikke hvor længe. Hun følte at i denne Stund skete der noget, alt blev forandret.

Han rakte Armen ned og tog hendes Lommetørklæde op. Uden at tage Øjnene fra hendes Ansigt trak han igen Kniven ud af Skeden, og svøbte det lille lette Stykke Kammerdug omkring det lange Knivblad. Det var vanskeligt for ham at faa det gjort, fordi hans ene Arm var brækket. Mens han stræbte med det, blev hans Ansigt, under Snavset og Blodet, hvidere og hvidere, indtil det næsten lyste som Fosfor. Idet han famlede ved Kniven med begge Hænder tvang han den igen ned i Skeden. Enten var Skeden for stor, og havde aldrig passet til Kniven, eller ogsaa var Bladet tyndslidt, – Kniven, med Lommetørklædet om sig, gled ind. Endnu i to eller tre Sekunder hvilede hans Blik paa hende, – saa løftede han sit Ansigt, endnu gennemlyst af den forunderlige Fosforglans, og lukkede Øjnene.

Det var en Afgørelse og en Afslutning. I denne ene Bevægelse gjorde han hvad hun havde besvoret ham om: han udslettede sig og forsvandt. Hun var fri.

Hun traadte et Skridt tilbage, med det blinde, fuldkommen ubevægelige Ansigt foran sig. Saa bøjede hun sig, som hun havde gjort for at komme ind i Skovgrotten, og gled bort ligesaa lydløst som hun var kommet.

I Skovbrynet stod hun stille, og saa sig om efter Stien over Engen. Hun fik Øje paa den, og begyndte at gaa ad den, hjemefter.

Hendes Mand var endnu ikke drejet forbi Skovpynten. Nu svingede han rask ad Stien, saa hende og raabte et muntert Hallo til hende. Han indhentede hende hurtigt.

Stien var her saa smal, at han maatte holde sig halvt bagved hende, uden at tage hendes Arm. Han gav sig til at forklare hende hvad der havde været i Vejen med

¹¹ *tingede*: forhandlede

¹² *besvor*: besværgede, bad indtrængende

Lammene. Hun fortsatte sin Gang, et Skridt foran ham, og tænkte: "Alt er forbi."

Efter en Tid slog det ham at hun var saa tavs. Han kom op paa Siden af hende, saa paa hende og spurgte: "Hvad er der i Vejen?"

Hun søgte efter et Svar, og sagde: "Jeg har tabt min Ring." "Hvilken Ring?"
125 spurgte han.

Hun svarede: "Min Vielsesring."

Idet hun hørte sin egen Stemme udtale Ordene, forstod hun hvad de betød.

Hendes Vielsesring. – "Med denne Ring tager jeg Dig til Ægte." Med denne Ring – sluppet af den ene Part og sparket tilside af den anden – havde hun viet sig
130 selv til noget. Til hvad? Til Fattigdommen, Fredløsheden, den fuldkomne Forladthed. Til hele Verdens Synd og Sorg.

Og hvad Gud har sammenføjet skal Mennesker ikke adskille.

"Jeg skal skrive efter en anden Ring til Dig," sagde hendes Mand, "Du og jeg er jo de samme som paa vor Bryllupsdag. Den kan nok gøre det ud for den Ring,
135 som Du har tabt, vi er vel ligefuldt Mand og Kone for det."

Hendes Ansigt var saa stille at han ikke vidste om hun havde hørt ham eller ikke. Det bevægede ham at hun tog sig Tabet af hans Ring saa nær. Han løftede hendes Haand til sin Mund og kyssede den. Den var saa kold, det var ikke ganske den Haand han sidst havde kysset. Han standsede for at faa hende til at standse
140 med ham, saa at han kunde kysse hendes Ansigt.

"Kan du huske hvor Du sidst havde Ringen paa?" spurgte han, da han havde kysset hende.

"Nej," svarede hun.

"Kan Du tænke Dig," spurgte han igen, for at vise hende sin Deltagelse, "hvor
145 Du kan have tabt den?"

"Nej," svarede hun, "det kan jeg sletikke tænke mig."